

VRAŽDA MEZI PŘÁTELI

LIZ LAWSON

Přeložila Zuzana Bičíková

**COO
BOO**

Vražda mezi přáteli

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Liz Lawson
Vražda mezi přáteli – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VRAŽDA MEZI PŘÁTELI

LIZ LAWSON

**COO
BOO**

Mým klukům Kowitzým

ALLY

6. ŘÍJNA

„Jaký máte pocit z toho, že dneska propustí vraha?“

Tuhle otázku na mě křikne někdo přes plot, zrovna když procházím přes parkoviště u školy. Otočím se a na druhé straně kovové sítě uvidím mladou reportérku se zatím neztrhanou tváří, jak na mě dychtivě zírá.

Nejspíš neví, kdo jsem.

Zatnu v dlani klíče od domu, jejich ostré hrany se mi okamžitě zařeznou do jemné kůže a opětuju její pohled. Snažím se vymyslet, co mám dělat. Co říct. Jak daleko zajít.

Uplyne pár vteřin a reportérce mizí úsměv z tváře.

„Jake Hanson?“ dodá nápomocně, jako bych snad nevěděla, o čem mluví. „Dneska ho mají pustit z vězení? A to si přitom odseděl jen...“ tady se na chvíli odmlčí a snaží se vzpomenout si, „třináct měsíců z původně pětadvacetiletého trestu odnětí svobody. Vrací se zpátky. Do Brawnneru. Jaký to ve vás vzbuzuje...“

Se srdcem divoce bušícím v hrudi k ní přistoupím. Sálá ze mě tak silný hněv, že mě překvapuje, že ho necítí – že nebere nohy na ramena.

„Většina lidí ve městě se bouří.“ Ta paní si prostě nedá pokoj. Zjevně si moje mlčení vyložila jako nezáměr. „Rozhodnutí zrušit jeho trest je velmi kontroverzní – jak asi víte,“ dodá spěšně, jako by si uvědomila, že možná nemám v hlavě slámu. „Vzhledem k tomu, že se to rozhodnutí zakládalo spíš na formální chybě než na důkazech Jakeovy nevinoty... jaký na to máte názor? Studujete na Brawnerské střední. Zнала jste Miriam Appelbaumovou? Nebo Jakea? Zнала jste *Jakea*? Byla jste u toho, když se ten den pohádali?“

Zastavím se na své straně plotu. Žena se v očekávání nakloní vpřed. Myslí si, že jí udělám radost a poskytnu skvělou citaci do reportáže. Řeknu jí, jak *se strašně bojím*, že se Jake vrací domů. Jaký to byl násilník.

„Poslouchejte mě,“ syкну na ni. „Jake Hanson je nevinný. Rozumíte? Nikoho nezavraždil. A klidně si to dejte do reportáže.“

A s těmi slovy se odvrátím a jdu pryč.

Na školních chodbách to bzučí energií. Špatnou energií. Takovou, která vibruje davem těsně před vypuknutím nepokojů, než lidi začnou zapalovat věci. Všichni jsou nervózní.

Někdo do mě vrazí, a když uvidí, kdo jsem, s omluvou skončí na půl cesty. Místo toho zamumlá: „Běž píchat toho svýho vraha.“

Už mi říkali i horší věci a není to ani zdaleka pravda, ale i tak se musím hodně přemáhat, abych se neozvala. Nemůžu jim ale udělat tu radost – ne proto, že bych nechtěla,

ale protože jsem to musela slíbit Henrymu. Zná mě jako svoje boty a kladl mi na srdce, že dneska víc než kdy jindy se musím nad všechno povznést.

Bolí to, ale držím slovo. Nechám toho hajzla odejít, sklopím hlavu a bez dalších incidentů vejdu do učebny španělštiny.

První vyučovací hodinu strávím na mobilu. Señora De Hoyos si toho ani nevšimne, nebo jí to je minimálně šumafuk – stejně nikdo nedává pozor –, a tak mám klid na pročitání hnusných komentářů lidí na internetu na adresu svého nejlepšího kamaráda a jeho rodiny.

Všichni hudrují, jaká je to hrůza, že Jakea propustili, že je vrah, že je to parodie na spravedlnost. Na bulvárních zpravodajských webech se vyrojila spousta článků plných zavádějících informací a pobuřující rétoriky o Jakeovi, Henrym a celé rodině Hansonových. Je to ten druh senzacechtivého žurnalistu, na který si můj otec vždycky stěžoval – jde jen a jen o kliknutí.

Snažím se to sledovat. Ty nejbrutálnější komentáře nahlašuju. Dbám na to, aby nikdo na veřejných fórech nezveřejnil adresu Hansonových, jako se to stalo před dvěma lety těsně po tom, co Jakea zatkli.

Říkám si, že to, co dělám, má smysl, ale vím, že se mýlím. Komentáře nikdy nikdo nesmaže.

A všichni už dávno vědí, kde Hansonovi bydlí.

Z doomscrollingu mě vyruší hlas. „Ally?“

Před mojí lavicí stojí Taylor Rudloffová, pomocná redaktorka školních novin *Boar*.

„Co je?“ Copak nevidí, že zrovna něco dělám?

„Ehm,“ udělá a upřeně se na mě podívá, bok vytočený do strany. Ztělesnění nesouhlasu. „Zvonilo?“

Rozhlédnu se kolem. Opravdu, všichni jsou pryč, kromě Taylor a seňory De Hoyos, která sedí s nohama na stole a mobilem před obličejem.

„Aha,“ vydechnu a zčervenám. Popadnu svoji ohmatanou učebnici a strčím ji do batohu.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se Taylor, spíš z povinnosti než proto, že by ji to opravdu zajímalo, tím jsem si jistá.

Nejsme zrovna nejlepší kamarádky.

Našpulím rty. „V poho.“

„Určitě? Protože jsi zůstala sedět i po zazvonění, jako by sis toho ani nevšimla...“

„*Jsem v pohodě,*“ ucedím důrazně a ona protočí oči. Co si myslí – že jí řeknu, jak se doopravdy cítím? Že se jí najednou začnu svěřovat? Řeknu jí, že mám strach o Henryho, že jsem mu dnes už šestkrát psala a on mi neodpověděl? Nejsem blbá. Kdybych to udělala, využila by to – napsala by o tom článek do novin, aby mě vyšťípala z pozice šéfredaktorky.

„Jasně, Ally. Že se ptám.“ Posune si popruh výš na rameni. „Uvidíme se později.“

Venku na chodbě posílám Henrymu další zprávu. Nic dlouhého, jen že tu jsem pro něj, kdyby mě potřeboval. On to ale ví. Jsme nejlepší kamarádi už od školky, naše přátelství přežilo téměř všechno ostatní. Včetně naší bývalé nejlepší kamarádky Grace Tophamové.

Pohledem hypnotizuju displej mobilu, ale ničeho se nedočkám. Neměla bych být překvapená. Henry má na krku pořádný průser.

Jdu do redakce školních novin, kde je naštěstí klid. Všichni ostatní jsou na druhé hodině, ale já jsem se rozhodla ji vypustit. Nedokážu vydržet sedět na další hodině, mám důležitější věci na práci.

Vytáhnu z tašky sešit a položím ho před sebe na stůl.

Je plný poznámek o paní Appelbaumové, časové ose noci, kdy byla zavražděná, Jakeovi, soudním procesu s ním, informací z novinových článků a poznámek z diskuzních fór na Redditu o tomhle případu. Začala jsem to všechno dávat dohromady, když bylo jasné, že Jake je hlavním podezřelým policie. Myslela jsem si, že mu třeba budu moct pomoci, protože to, co jsem řekla té krávkě reportérce, jsem myslela vážně.

Jake není vrah.

Vždyť je to ten samý kluk, který mi na základce půjčoval knihy, které se mu líbily. Chytil pavouky do rukou a pouštěl je ven, místo aby je zabíjel. Viděla jsem v něm záblesky jeho starého já i po tom, co začal pracovat v obchodě s vinyly a spřáhl se s Nickem Marionem a těmi debily.

Jako tenkrát, když u Hansonových doma do okna narazilo malé ptáčátko a zlomilo si křídlo. Jake s ním jel na záchrannou stanici, hodinu tam a hodinu zpátky. Nebo když angličtinářka Glasgowová upustila dvě obrovské krabice s papíry a ty se rozsypaly po celé chodbě v přízemí školy.

Jake byl skoro jediný, kdo se zastavil a pomohl jí je posbírat.

Nemohl Appelbaumovou zabít. Takový prostě není. A je naprosto ujeté, že poslední dva roky strávil v base, ale za to asi můžeme poděkovat Grace.

V zápisníku nenajdu nic, co bych už nevěděla. Ale stejně si ho přečtu znovu, znovu a znovu, až mě začnou bolet oči. Pak ho zabouchnu.

Mám chuť znovu napsat Henrymu, ale ovládnou se. Musím mu dát prostor.

Místo toho si vytáhnu notebook a otevřu na YouTube video se záznamem zpráv z dne, kdy našli tělo Appelbaumové. V naší čtvrti to vypadalo, jako by přijel cirkus. Všude byly reportážní vozy, zastavovali se tu lidi ze školy, sousedé civěli na vyšetřovatele v bílých igelitových oblecích, kteří vcházeli a vycházeli z jejího domu.

Celý výjev jsem sledovala z okna ložnice. Nemohla jsem ani plakat. Všechny slzy jsem uronila už v předcházejících dvou měsících, když umřel táta.

I když jsem všechna videa viděla už aspoň milionkrát, kliknu na tlačítko Přehrát. Už znám všechno nazpaměť – scénáře reportérů, záběry domu Appelbaumové, naší čtvrti, města Brawner.

Co mě ale zajímá, je to, co se děje v pozadí.

Je dobře známo, že se vrazi rádi vracejí na místo svých zločinů, takže zkoumám tváře čumilů za policejní páskou. Snažím se zjistit, jestli nenajdu něco neobvyklého. Něko-ho, koho jsem si předtím nevšimla.

Protože už dva roky mi v hlavě duní jako buben tohle:

Pokud Jake nikoho nezavraždil, znamená to, že ten, kdo to udělal, je pořád na svobodě a může zabíjet znovu.

6. ŘÍJNA

BRAWNERTIMES.COM

Rozsudek o vině Jacoba Hansona zrušen
kvůli formálním nesrovnalostem

KATE CHAKRAVORTYOVÁ

Z federální věznice v západní Virginii by dnes měl být propuštěn Jacob Hanson, jenž si zde od poloviny loňského roku odpykává trest. Hanson byl v celostátně sledovaném procesu shledán vinným z vraždy prvního stupně místní učitelky angličtiny na Brawnerské střední škole Miriam Appelbaumové a byl odsouzen k trestu odnětí svobody na dvacet pět let až doživotí.

Před týdnem však soud schválil návrh na zrušení rozsudku o Hansonově vině. K vysvětlení tohoto kontroverzního rozhodnutí soudkyně okresního soudu v Landon County Andrea Johnsonová citovala důkazy, které objevil Hansonův nový právník Greg Kakova a které dokazují, že státní zástupce Richard Attia, který vedl původní

proces s Hansonem, měl poměr se soudcem Richardem Walkerem, jenž procesu předsedal.

Na základě tohoto skandálu byla zvolena nová státní zástupkyně Cassie Flynnová. Stát má třicet dní na to, aby se rozhodl, zda bude usilovat o nový proces, ale z prohlášení Flynnové před soudní budovou lze usuzovat, že k tomu dojde.

„Chystané propuštění Jakea Hansona pouze dokazuje, že původní proces byl veden s hrubými etickými pochybeními, nikoli že by Hanson byl ve skutečnosti nevinný,“ sdělila státní zástupkyně Flynnová. Kakova označil blížící se propuštění svého klienta za „triumf amerického soudního systému jako takového“.

Základní fakta o případu

Dne 16. prosince 2023 nahlásila sestra Miriam Appelbaumové, učitelky angličtiny na Brawnerské střední, její zmizení, protože se nedostavila na jejich každotýdenní brunch.

O dva dny později bylo tělo Appelbaumové nalezeno v mrazáku v garáži jejího domu, s růží přitisknutou k hrudi. Lékařský znalec určil jako příčinu smrti úder tupým předmětem. Případ komunitou v Brawneru ve státě Virginia hluboce otřásl a přitáhl pozornost celostátních médií.

Policie se krátce nato zaměřila na osmnáctiletého studenta posledního ročníku místní střední školy Jacoba Hansona, kterého svědci viděli, jak se jen několik dní před úmrtím Appelbaumové s učitelkou pohádal na chodbě školy. Podle několika přímých svědectví Appelbaumová přistihla Hansona, jak na školním pozemku prodává drogy, a informovala ho o tom, že bude vyloučen

ze školy. Hansonovi ujely nervy a podle několika zdrojů udeřil pěstí do skřínky.

Vyšetřování se nevyvíjelo v jeho prospěch. Policie na koberci v obývacím pokoji Appelbaumové našla vlasy s DNA shodnou s Hansonovou a pod pohovkou objevili sešit s jeho jménem. Policie také vysledovala IP adresu výhrůžné zprávy zaslané z anonymního účtu na instagramovém profilu Appelbaumové – byla odeslaná z domu Hansonových.

V tu chvíli se přihlásila studentka Brawnerské střední a sousedka Hansonových Grace Tophamová. Policii sdělila, že 15. prosince v 18:00 hodin viděla Hansona vstupovat do zahrady Appelbaumové. Měl na sobě džínovou bundu s velkou kresbou orla bělohlavého na zádech, kus oděvu, který nosil často.

Hanson trval na své nevině a uvedl, že mu bundu kdosi ukradl z auta, aby ho falešně obvinil. Po důkladné prohlídce vozidla ji však policie objevila pod hromadou oblečení v kufru, potřísněnou krví. Následné testy prokázaly, že krev patřila Appelbaumové.

To byl poslední hřebík do pomyslné rakve Jakea Hansona.

Dne 17. ledna 2024 byl Hanson obviněn z vraždy a jeho kauce byla stanovena na 1 milion dolarů. Později téhož roku, po dvoutýdenním procesu, shledala porota po necelých třech hodinách jednání Hansona vinným.

Kate Chakravortyová je hlavní reportérka deníku *Browner Times*. Kontaktovat ji můžete na e-mailové adrese katec@brownerimes.com.

HENRY

6. ŘÍJNA

V celém domě je zhasnuto.

Máma na tom trvala. Tvrdila, že tím odradíme novináře, protože si budou myslet, že nejsme doma. Podle všeho to byl nápad našeho právníka. A máma dělá všechno, co Kakova navrhne.

Myslím, že se do něj prakticky zamilovala, a kdo by jí to mohl mít za zlé? To on vymyslel, jak dostat Jakea z vězení.

Aspoň prozatím.

Z okna pokoje vidím skrz malou mezeru v záclonách reportéry na ulici. Kempují tu od chvíle, kdy se objevila zpráva o Jakeově blížícím se propuštění. Teď pobíhají kolem jako hejno švábů a připravují se na hlavní událost. Je jim jedno, že celý dům je ponořený do tmy; kvůli pořádné fotce jsou ochotní čekat i celé dny.

Fotce Jakea, jak se vrací domů z vězení.

Toho Jakea, kterého jsem už přes rok neviděl. Kterého jsem nikdy nenavštívil ve federální věznici, protože jsem se užíral vinou.

Nevím, co se sebou, a tak sklouznu ke starým zlovykům. Čtu na internetu nenávistné komentáře na adresu své rodiny. A že jich je.

Zájem o Jakeův případ během posledního roku opadl, hlavně proto, že se neobjevilo nic nového nebo zajímavého, o čem by se dalo psát. Byl ve vězení. Případ uzavřen.

Až do chvíle, kdy soud zveřejnil oznámení o zrušení jeho trestu. Jen tenhle týden vyšlo víc článků než za poslední půlrok dohromady. Což v zásadě dává smysl.

Bratr se dnes po třinácti měsících ve federální věznici a předtím osmi měsících v okresní věznici vrací domů.

Slyším mámu, jak dole pobíhá, uklízí věci, které už jsou uklizené, a tiše si pobrukuje. Je to vyvrcholení téměř dvou let její tvrdé práce. Nikdy se nevzdala naděje, že se Jake jednoho dne vrátí domů.

Když Jakea odsoudili, několik měsíců jsme ráno co ráno nacházeli na dveřích garáže nastříkané sprostárny a na stromech naházený toaletní papír, ale máma se odmítala odstěhovat.

I když přišla o všechny kamarády. I když nás všichni ve městě nenávidí.

I když z našich zadních oken vidíme dům paní Appelbaumové.

Snažil jsem se ji přesvědčit, abychom odešli, snažil jsem se jí říct, že můžeme začít nový život někde jinde, ale ona nechtěla. Byla přesvědčená, že Jake jednoho dne vyjde na svobodu, a chtěla, aby se mohl vrátit do domu, který si pamatoval. Všichni ostatní ať jdou k čertu.

Zůstal jsem, protože kam jinam bych šel? Určitě jsem nechtěl jít bydlet k tátovi, tomu debilovi, který se stará jen o sebe.

Z rozečteného článku o bráchovi mě vytrhne zpráva.
Než se stačím zastavit, klepnu na ni.

Tvůj brácha je vrah a měl by spát s jedním okem otevřeným.
Číslo odesilatele zablokované.

Vlastně mě překvapuje, že se ten, kdo to poslal, nepodepsal. Nikdo se moc netajil přesvědčením, že by měl Jake umřít. Ta zpráva je dobrou připomínkou, že bez ohledu na to, co řekne soud, bez ohledu na to, že předchozí obžaloba a soudce se možná spikli, aby odsoudili zcela nevinného člověka, lidi pořád věří, že můj bratr je chladnokrevný vrah.

Já ale ne. Nikdy jsem nevěřil. Jake je hodně věcí, ale vrah mezi nimi není.

Někdo zaklepe na dveře pokoje.

„Henry?“

Máma.

Neochotně zavírám počítač. „No?“

„Je čas jít.“ V jejím hlase jsou slzy. Slzy štěstí, asi. To je novinka. „Greg by tu měl být každou chvíli. Tvůj otec...“

Napnu se a čekám na nevyhnutelnou urážku.

„... se s námi setká na místě.“ Dokončí větu, aniž by na jeho adresu pronesla nějaké ostré slovo. Další novinka.

„Jdu.“ Sklouznu z postele, nazuju si tenisky a mířím za ní po schodech dolů.

Ještě pořád jsem nepřišel na to, co řeknu svému bratři.

GRACE

6. ŘÍJNA

Máma v kuchyni sleduje živý přenos z věznice, zatímco krájí zeleninu. Reportér na obrazovce vzrušeně opakuje události posledních dvou let.

Když mě uvidí, vypne televizi.

„Grace,“ řekne provinile, jako bych ji přistihla při sledování porna. „Teď jsi dorazila domů?“

Vyčerpaně přikývnu. Dneska ve škole to byla katastrofa: reportéři zatarasili vjezd na parkoviště a snažili se získat rozhovory, nikdo v hodinách nedával pozor. Všichni mluvili jen o Jakeovi a pokaždé jsem cítila, jak mě jejich pohledy pálí na tváři. Většinu dne jsem předstírala, že si toho nevšímám, ale předstírání je vyčerpávající.

„Jak to venku vypadá?“ zeptá se máma.

Nemluví o počasí. Když Meghan zabočila do naší ulice, přivítaly nás kordony zpravodajských vozů před domem Appelbaumové.

Upustím batoh na stoličku. „Není to taková hrůza. Jen si pár lidí zaparkovaných přes ulici fotí dům.“

Máma zavrtí hlavou. „Přesně kvůli tomuhle jsme nahláli na její sestru, aby dům prodala. Jen tam stojí, nedotčený. Jako nějaká morbidní atrakce. Kdyby ho prodali, reportéři by neměli důvod okounět v naší ulici. Byli by na Hawthornské, kam patří.“

Při zmínce o Henryho ulici mi vzplanou tváře. Jsem si jistá, že většina z nich je tam a čeká na Jakeův velký návrat.

„Chápu, že je to bolestivé, ale ruku na srdce, už jsou to dva roky,“ brblá máma a vrátí se k zelenině. „Běhá z toho mráz po zádech. Raději by ho měli prodat. Ať ho developer zbourá a postaví něco nového.“

Ano, tak trochu z toho běhá mráz po zádech. Možná víc než trochu. Ale myslím, že to chápu.

Kdybych byla v kůži té sestry, taky bych nebyla schopná čelit duchům v tom domě.

Je to jedna z těch starých jednopatrových cihlových budov, kterých v Brawneru zůstala jen hrstka. Appelbaumová ho zdělila po svých prarodičích, kteří tam žili desítky let – dlouho předtím, než se moje rodina do téhle čtvrti přestěhovala –, a nastěhovala se do něj poté, co začala učit na místní střední. Strávila v něm jen dva roky, než byla zavražděná.

Máma si nejspíš začíná uvědomovat, že se mě vlastně nezeptala, jak se mám. Zase odloží nůž. „Nechali tě na pokoji?“

Přikývnu. „Neviděli mě.“

„To je dobře.“ Povzdechne si. „Nemůžu uvěřit, že tohle prožíváme. Zase. Takový chaos. Všichni vědí, že to udělal... To způsobí jen anarchii. On, zpátky tady v téhle čtvrti, po tom všem... dělá se mi z toho mdlo. S tátou uvažujeme o tom, že najmeme bezpečnostní agenturu, aby

hlídala náš dům. Pro případ, že by se o něco pokusil..." Stáhne rty tak silně, že jí zbělají. „Bože chraň.“

Včera večer na akci mi začala za spánky tepat neutu-
chající pulzující bolest a teď se zase vrátila. „Četla jsem,
že pokud se oficiálně rozhodnou začít nový soudní pro-
ces, bude muset nosit elektronický náramek. Do té doby
budu v pohodě. Nic neudělá.“

Nevím, jestli to říkám, abych uklidnila ji, nebo sebe.

„To nemůžeš vědět jistě..." začne a já už to nevydržím.
Jestli budu muset říct ještě jedno slovo o Jakeu Hanson-
ovi, tak začnu křičet.

„Můžeme prosím mluvit o něčem jiném?" přeruším ji.

Zkroutí rty do zamračeného výrazu, ale přikývne. „Pro-
miň, ano. Jistěže.“

Rozhostí se ticho a máma se zjevně snaží vymyslet,
o čem jiném bychom se *možná mohly* bavit než o té jedné
věci, o které všichni nepřetržitě mluví už dva roky.

„Evan a tvoje sestra by tu měli být každou chvíli. Dáme
si společně večeři, popovídáme si o svatbě.“

„Přijdou *dneska večer*?" Znám povýšenecky, ale jako
fakt? Sousedství připomíná zoo, Jake se dostane z vězení
a... oni mají chuť rozebírat svoji svatbu?

Mámě ztuhnou ramena. „Není to ideální načasování,
ale Lara potřebuje doladit poslední detaily. Je to už za pár
týdnů. A s Hansonovými si nejsme zrovna blízcí.“

Už nejsme, pomyslím si. Máma a paní Hansonová bý-
valy dobré kamarádky, ale od té doby, co jsem policii řek-
la, co jsem té noci viděla, spolu nemluví. Další přátelství
zničené touhle fraškou.

„To, co se děje kolem Jakea, by nemělo zastínit nejdůle-
žitější den v životě tvé sestry. *Show must go on*, jak se říká.

Budeš tady?“ Říká to jako otázku, ale já vím, že není. Aniž by čekala na moji odpověď, otočí se a zamíří k ledničce.

„Kde jinde bych byla?“ zamumlám v odpověď jejím žádům.

Lara je o sedm let starší než já a všichni ji přímo zbožňují. Doslova všichni – nejen naši rodiče, ale i učitelé na střední, bývalí trenéři. Když jsme vyrůstaly, ona byla zlaté dítě a já byla... no, někdy si říkám, jestli jsem nebyla omyl.

Když se nad tím zamyslíte, osm let je dlouhá doba na to, abyste si pořídili další dítě.

Když jsem byla malá, Lara pro mě byla spíš druhá máma než starší sestra. Naše matka pracovala na plný úvazek, takže to byla Lara, kdo mě hlídal po škole, vařil mi večeri a někdy mě i uložil do postele. Byla moje hrdinka.

Nicméně odešla z domu dřív, než jsem poprvé dostala menstruaci, a odpromovala na vysoké dřív, než jsem se poprvé líbala. Občas mám pocit, že si pořád myslí, že mi je osm. Před pár lety se přestěhovala zpátky do Brawneru, aby mohla studovat práva ve Washingtonu, a to, jak se ke mně chová, se od dob, kdy jsem byla malá, vůbec nezměnilo, i když jsem teď v podstatě dospělá. Pořád mi poroučí a já ji poslouchám, hlavně proto, že má většinou pravdu.

Vždyť sotva stíhám školu a společenský život, zatímco Lara je nejen ve třetáku práv, ale ještě navíc dvacet hodin týdně tráví na stáži v místní advokátce. Má svůj život pod kontrolou tak, jak já nikdy mít nebudu.

Je opruz, že budeme muset strávit večeri tlacháním o svatbě, ale alespoň se jí budu moct zeptat na všechno, co se mi honí hlavou. Věci, o kterých jsem měla strach mluvit, protože jsem se obávala, že si lidi budou myslet, že se zastávám vraha, a začnou o mně šířit pomluvy. Což

by určitě udělali. Lidi byli od začátku fanaticky přesvědčení, že to udělal Jake.

Ještě než Jakea formálně obvinili, někdo spustil na sociálních sítích kampaň s názvem *Pošlete Jakea Hansona do basy*. Šířila se jako požár. Nejprve se o ní dozvěděla místní média, pak ji převzala tisková agentura AP a získala celonárodní pozornost. Před policejní stanicí se konaly protesty a během hlavního líčení probíhaly před soudem masivní demonstrace. Ještě předtím, než se šla porota radit, se veřejné mínění shodlo na jedné věci: Jake Hanson je vinen.

Musím přiznat, že to ovlivnilo i mě. Ujistilo mě to v tom, že jsem ho té noci viděla a že jsem udělala správnou věc, když jsem se s tím, co jsem věděla, obrátila na úřady.

Ale co když jsem se spletla?

Co když jsem přijala názor lidu jako absolutní pravdu a nakonec jsem poslala za mříže nevinného člověka?

„Jen se ujišťuju.“ Máma začne vyndávat jídlo z ledničky a skládat potravinové dózy na ostrůvek uprostřed kuchyně. „Dělám těstoviny, co ty na to?“

„Super,“ odtuším neurčitě, protože jsem koutkem oka zachytila, že mi na mobil přišla zpráva z neznámého čísla.

Skupinová zpráva zaslaná na několik náhodných čísel. Stojí v ní: *Sejdeme se zítra před školou na zadním parkovišti u večerky. Hanson je monstrum a někdo ho musí zastavit.*

Co to sakra je?

Jediné číslo z téhle nově vzniklé skupinové konverzace, které mám uložené v telefonu, patří Timu Martinezo-
vi, což nevěští nic dobrého.

Okamžitě se začnou valit odpovědi:

KONEČNĚ to někdo řekl nahlas.

budu tam

Jo!!! Propustí VRAHA z vězení a myslí si, že budeme jen tak sedět a koukat??

Přijdu

A pak jedna od Tima: *Grace, jsi v téhle skupině taky. Vždyť jsi ho tu noc viděla!! Jak ho můžou pustit, když jsi ho NA VLASTNÍ OČI viděla před jejím domem??*

S hlasitým žuchnutím odhodím mobil na kuchyňskou linku a cítím, jak se mi obrací žaludek. Proč mě musel takhle vyhlásit?

Nemůžou mě všichni prostě nechat na pokoji?

„Děje se něco?“ zeptá se znepokojeně máma.

Roztřesenýma rukama otočím telefon displejem dolů.

„Ne, ne. Všechno je v pohodě.“

Lara a Evan dorazí o chvíli později. Evan vypadá jako obvykle vystresovaně, pod očima se mu rýsují tmavě fialové kruhy.

Oba k nám chodí často, ale většinou jen na nedělní večeri. Přes týden obvykle nemají čas. Lara je buď v práci, nebo ve škole a Evan pracuje asi sedmdesát hodin týdně v rodinné firmě s komerčními nemovitostmi. Momentálně ji vede Evanův otec, ale není žádným tajemstvím, že Evan doufá, že ji jednoho dne převezme.

Evanova rodina, Millerovi, žije v Brawneru už po celé generace. Společnost založil v polovině 80. let Evanův dědeček a podle mých rodičů aktuálně vlastní asi polovinu nemovitostí ve městě. Navíc spousta Evanových příbuzných pracuje pro město – bratřenci jsou u policie, strýc šéfuje hasičům... Podle mě je to tak trochu incestní podnik.

On i Lara chodili sem na střední, ale tenkrát se sotva znali. Když ona nastoupila, on byl ve čtvrtáku. Podle všeho byl *ten* kluk, z kterého šli všichni do kolen a buď chtěli být jako on, nebo s ním chtěli chodit. Jeden z Evanových bratranců je teď ve druháku a lidi se k němu chovají úplně stejně. To všechno kvůli tomu, že se jmenuje Miller.

Když se Lara po vysoké vrátila domů, potkala Evana a začali randit. O pár měsíců později začali být oficiální a teď se budou brát.

Jsou spolu roztomilí, ale občas mi přijde, že se do ní nějak otiskl už na střední. Upřímně řečeno, Evan není zrovna ženich, kterého jsem si pro svou sestru představovala. Jasně, je vysoký a hezký, ale je to taky naprosto protekční dítě.

Asi na mě jeho rodinné dědictví nedělá takový dojem jako na ostatní. Celý život má od první minuty přesně nalinkovaný, a pokud vím, tráví většinu času tím, že se bojí, aby nezklamal svého otce.

V kuchyni se konečně objeví táta a ohlásí se hlasitým: „Ahoj!“ Evan sebou trhne a po celé podlaze rozlije sklenici vody, kterou mu máma právě podala.

„Sakra. Moc se omlouvám,“ vyhrkne. „Byl to dlouhý den.“

„To nic, zlato.“ Máma vezme utěrku, dřepne si a začne vytírat louži.

„Už se to venku uklidnilo?“ Táta vytáhne z ledničky láhev vína. „Stihl jsem poslední část večerních zpráv a vypadalo to, že před domem Hansonových se to hemží reportéry. Jake by měl dorazit domů každou chvíli.“

„Pořád tam jsou,“ potvrdí Lara.

„Je to úplně neskutečné, že ho propustili, co?“ prohodí táta a zopakuje tak názor všech lidí z včerejší kalby a lidí z té příšerné skupinové konverzace. Názor všech lidí v tomhle pitomém městě.

„Tati...“ začnu, ale zarazím se. Na hádku jsem moc unavená. Nemá to smysl. Když budu Jakea bránit, bude se na mě dívat, jako by mi narostla druhá hlava.

Místo toho se obrátím na Laru. „Můžu s tebou na chvíli mluvit?“

„Jasně.“ Podívá se na Evana. „Hned se vrátím, ano?“

Přikývne.

„Co se děje?“ zeptá se mě, jakmile se usadíme na gauči v obýváku. „Jak se držíš? Chtěla jsem se zeptat, ale víš...“

„Plánování?“ zeptám se.

V poslední době je to pořád plánování.

„Jo. Svatba je za necelé tři týdny!“ řekne nervózním hlasem a mně dojde, že vystresovaný není jen Evan. Sestřina bílá košile, obvykle vyžehlená do posledního centimetru, je pomačkaná a na stehně pruhovaných kalhot má malou skvrnu. Dokonce i blond vlasy se jí lesknou méně než obvykle. „Ale to teď není důležité. Jsi v pohodě?“

„Já jen...“ Odmlčím se. Nevím, jak téma načít, ani se svou sestrou, a tak se rozhodnu jít rovnou k věci. „Jake bude na svobodě... Trochu se mi to dostalo do hlavy.“

Pořád si říkám... Neudělala jsem chybu? Je možné, že jsem ho tu noc neviděla? Poslala jsem na *dva roky* za mříže nevinného?"

Lara se zmaří. „Co tím myslíš? Víš, že to, že mu zrušili rozsudek, ještě neznamená, že je nevinný, že? Zase ho šoupnou zpátky.“

„Jo, ale..." Její výraz mě zastaví.

Co to dělám? Vím, co řekne – totéž, co by řekli rodiče, totéž, co by řekli všichni moji kamarádi ve škole. Totéž, co řekla porota.

Jake je vinen.

A tak se stáhnou.

„Vlastně nevím, co tím myslím. Jen si dělám starosti.“ Nemusím předstírat, že je mi do breku, slzy se mi v koutcích očí hromadí přirozeně.

Lara mě chvíli pozoruje a pak mě obejmě. „Máš tak velké srdce, Gracie. Mrzí mě, že si tím zase procházíme. Ale hele: za chvíli se vdávám a budu mít bezvadnou svatbu, že jo? Soustřeď se na pozitivní věci.“

Popotáhnu, nos zabořený do sestřina ramene. „Dobře. Budu.“

Odtáhne se a položí mi ruce na ramena. „Určitě? Jsi nervózní, že se vrací domů? Že bude tak blízko? Ráda si s tebou promluví.“

Další připomínka, že Jake bude brzy bydlet jen pár set metrů od místa, kde spím. Ale když se zamyslím nad sestřinou otázkou, dojde mi, že se nebojím, protože si nedokážu představit, že by mi ublížil.

Což je divné, že? Nejsem terapeutka, ale kdybych ho tu noc opravdu viděla, nepropsalo by se to nějak hluboko do mého podvědomí? Nebyla bych vyděšená?

Vytlačím ze sebe úsměv. „Ne, ne, v pohodě. Fakt, jsem v pohodě. Za chvíli přijdu na večeri, jen si skočím do koupelny.“

„Dobře. Mám tě ráda.“

Vstávám a nechávám Laru samotnou na gauči. Při odchodu z místnosti cítím na zádech její pohled.

ALLY

7. ŘÍJNA

Sotva projdu hlavními dveřmi školy, okamžitě ke mně přiběhne Ari Wong a sotva lapá po dechu. Ari pracuje v redakci ve školních novinách, kde si *těžce* potrpí na drby.

„Viděla jsi Henryho skříňku?“ ptá se, ztěžka oddechuje a opře se rukama o stehna.

„Neviděla,“ odpovídám a okamžitě čekám to nejhorší.

„Je to *špatný*,“ odpoví Ari a já se dám do běhu.

Před skříňkou se shlukl obrovský houf. Lidi vzrušeně diskutují, kluci skáčou nahoru a dolů, aby lépe viděli. Procházím davem, a jakmile mě lidi zahlédnou, ztichnou.

„To je *ona*,“ zašeptá někdo.

„Jo. To jsem *já*,“ ucedím kousavě. Holka na mě mrká jako vyděšené zvíře chycené ve světle mých reflektorů. Beze slova se kolem ní protáhnu. Nestojí to za to. Už dávno jsem přestala řešit, co si o mně tihle lidi myslí. Všichni do jednoho jsou pokrytci.

Jako takový Sam Giles, který stojí naproti a vrhá po mně vražedné pohledy. Býval to Henryho dobrý kamarád,

ale během posledních dvou let s námi neprohodil ani slovo. Kretén.

Dorazím k přední části davu ve stejnou chvíli jako zástupkyně ředitele školy Patoutová. Hlasitě zalapá po dechu.

Po celé Henryho skříňce jsou nalepené černobílé fotky Appelbaumové – mrtvé i živé – a přes ně je červenou barvou nastříkané slovo „vrah“.

Nevím, kde ten, kdo to udělal, našel pitevní fotografie, ale jsou děsivé.

„Kdo to udělal?“ vřískne Patoutová do davu. Člověk by si myslel, že vedení školy se připraví na to, že se atmosféra po Jakeově propuštění zase vyhroťí, ale zástupkyně ředitele vypadá šokovaně. Na druhou stranu, ty fotografie šokující jsou.

Vrhnou se k Henryho skříňce a začnu z ní strhávat papíry, trhat je na polovinu a mačkat do malých kuliček. Díky bohu, že dneska zůstal zase doma. Tohle vidět nepotřebuje.

„Nemůžu uvěřit, že propustili skutečného vraha,“ řekne někdo za mnou. Otočím se a uvidím Macey Brownovou a jednu z jejích hloupých kamarádek.

„Čemu na systému trestního soudnictví nerozumíte?“ vyštěknu. „Jake se dostal z vězení z nějakého důvodu. Možná byste se vy všichni debilové měli starat o to, co je důležité. Napadlo někoho z vás, že jestli to Jake neudělal, znamená to, že ten, kdo to udělal, se možná ještě pořád potuluje po městě?“

Macey si odfrkne a šťouchne do své kamarádky. „Všichni ale víme, že to Jake *udělal*. Ty seš jediná blbka, která to nechápe.“

„Dobře, holky, to stačí.“ Patoutová se postaví mezi nás. „Macey, měla bys jít do třídy. A vy ostatní taky. Vyučování začíná za dvě minuty – tak pohyb!“

Dav se rozptýlí. Bez všech těch lidí kolem je ještě víc vidět, jak se někdo na Henryho skřínce vyřádl.

Obrátím se na zástupkyni ředitele. „Zjistíte, kdo to udělal? Je to odporné.“

Povzdychne si. „Ally, ráda bych, ale nemám kapacitu na to, abych vyslechla dva tisíce dětí o tom, kde dnes ráno byly. Nejlepší, co můžu nabídnout, je, že to do zítřka uklidíme.“

Zamračím se. Tohle je prostě a jednoduše šikana a ona by s tím měla něco udělat. Ale neztrácím čas, protože vím, že nemůže.

Nebo nechce.

Kamerové štáby ještě pořád postávají před školou. Když jsem šla dovnitř, viděla jsem je, jak stepují za plotem a odchytávají studenty, kteří by s nimi byli ochotní natočit rozhovor. Patoutová se je nejspíš snaží odříznout od vstupu, ale to je jedno. Stejně se to rozkřikne.

Většina lidí tady je více než ochotná obětovat Henryho a jeho rodinu za pět minut slávy.

Zazvoní zvonek. „Tak jo, je čas jít do třídy. Brzy sem někdo přijde, aby to uklidil.“ Patoutová si upraví klopý černého saka a svižně odkráčí.

V tu chvíli si jí všimnu.

Z druhého konce liduprázdné chodby na mě zírá Grace Tophamová. Z jejího výrazu nedokážu nic vyčíst. Naše pohledy se střetnou a moje srdce se rozbuší. Blond vlasy má lesklé, dlouhé a dokonalé tak, jak ty moje nikdy nebudou. Ani se nemusí snažit, jsou přirozeně rovné

a hladce jí spadají až do poloviny zad. Vždycky jsem jí je záviděla. Já mám na hlavě neposlušné hnízdo hnědých roztřepených vlasů, které jsem se snažila zkrotit, dokud jsem si neuvědomila, že to nemá smysl.

Vsadím se, že je ráda, že někdo Henryho skříňku takhle zasvinil. Kdo ví – možná to udělala sama. Teď se kamarádí s Macey Brownovou. Udala Jakea. Nedivila bych se ničemu.

Oční kontakt přeruším jako první. Nedokážu se na ni dívat. Nenávidím ji.

Chystám se otočit a odejít, když promluví.

„Ally.“

Jsem tak překvapená, že se zastavím.

„Můžeme si promluvit?“ Řekne to tak tiše, že mám nejdřív pocit, že se mi to jen zdá. Udělá krok směrem ke mně. Okamžitě ustoupím. Co si myslí, že dělá? Možná jsme kdysi byly nejlepší kamarádky, ale těm dnům už je dávno konec.

„Ani náhodou.“ Na chodbě jsme zůstaly jen my dvě. Zazvoní podruhé. „Musím jít do třídy.“

Ale z nějakého důvodu se nepohnu. Jako by si moje tělo pamatovalo, jak mi Grace pomáhala přežít první menstruaci, když nám bylo jedenáct; jak jsme se s Grace smály, až nám tekly slzy, když Henry objevil naše tampony a moc se na ně netvářil. Grace, Grace, Grace, Grace, Grace... ve všech důležitých vzpomínkách od mých osmi let figuruje ona.

Zmenší vzdálenost mezi námi tak rychle, že bych přísahala, že se teleportovala. „Prosím, Ally. Celá tahle věc mě vyděsila a já si fakt potřebuju s někým promluvit...“ Modré oči se jí lesknou. „O té noci. Myslím, že...“

Zmínka o té noci přeruší kouzlo. Co to dělám, proč tu stojím a poslouchám ji? Musela jsem dočasně přijít o rozum.

„Ne,“ přeruším ji.

„Ale...“ Očima mě prosí, abych ji vyslechla, ale to se nestane. Poslala Jakea za mříže.

„Ne,“ zopakuju se zaťatými zuby. „Nemám ti co říct.“ A s tím se otočím na podpatku a odejdu.

GRACE

7. ŘÍJNA

Nedokážu se soustředit.

Rodiče jsou pryč – táta je v práci a máma někam vyrazila s Larou, samozřejmě kvůli svatbě. V domě je ticho.

Až moc.

Zahodím domácí úkoly a sáhnu po svém deníku, zapíšu pár náhodných myšlenek a pak listuju stránkami, procházím poslední dva roky, až k prosinci 2023. Měsíci, kdy došlo k vraždě paní Appelbaumové.

Z mých starých záznamů mi je děsně trapně. Na všech stránkách na mě vyskakuje Henryho jméno, srdíčka nakreslená na okrajích. Zápisky hloupé holčičky, která neměla tušení, co přijde.

Procházím je, až se dostanu k onomu dni.

15. prosince. Pátek.

Je tam krátký zápis o tom, jak jsem byla u Henryho doma, o tom, že k němu něco cítím čím dál víc, pak něco o tom, jak se máma zlobila na sestru. Žádná zmínka, že jsem viděla někoho v zahradě Appelbaumové. Nejspíš jsem to tehdy nepovažovala za důležité.

Další zápis jsem udělala 30. prosince 2023. O týden a půl později, poté co našli její tělo. V té době byli policisté všude, v domě Appelbaumové hledali důkazy ve dne v noci, prováděli výslechy a čím dál víc se zaměřovali na Jakea.

Nevím, co mám dělat. Myslím, že jsem tu noc, kdy byla paní Appelbaumová zavražděná, viděla Jakea na zahradě. Vzpomínám si, že jsem zahlédla jeho bundu – nedá se splést, s tím velkým hloupým orlem, kterého mu nakreslil jeho kamarád na záda – ale... viděla jsem jeho obličej? Určitě jo. Jen jsem měla hlavu plnou Henryho, takže jsem tomu nevěnovala pozornost. Podle Henryho se policajti k Jakeovi chovají, jako by byl jejich hlavním podezřelým, takže to sedí. Musím to někomu říct, ale pokud to udělám, Ally a Henry mi to nikdy neodpustí. Nemůžu spát. Je mi špatně.

Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc jsem si byla jistá, že to byl Jake. Na silvestra jsem se se vším svěřila Laře. Shodly jsme se, že to musím nahlásit policii, a 1. ledna jsem šla na stanici. Myslela jsem, že dělám správnou věc.

Bylo to správné?

Loni jsme na občance měli blok o forenzní psychologii a dozvěděla jsem se, že *sedmdesát pět procent* případů osvobození na základě DNA souvisí s chybnými svědeckými výpověďmi. To znamená, že spousta lidí se dostane do vězení, protože je někdo nesprávně identifikoval. Lidská paměť je notoricky nespolehlivá a náchylná ke všem možným předsudkům.

Co když jsem poslala za mříže nevinného člověka?

Zaklapnu deník. Potřebuju vypadnout. Potřebuju přemýšlet.

Vyjdů ven. Naproti přes ulici stojí dům Appelbaumové, temný a opuštěný.

Od její vraždy jsem tam nebyla, ale najednou si uvědomím, že k němu kráčím. Tak moc jsem se pohroužila do myšlenek na minulost, že než mi dojde, co dělám, jsem už v polovině její zahrady.

Po mé levici je Allyin dům. V prvním patře je tma, ale v její ložnici se slabě svítí. Když mě dneska uviděla na chodbě, byla tak našťvaná. Nemůžu jí to mít za zlé, ale stejně jsem se cítila hrozně.

Pohledem zabloudím přes její zahradu směrem k Hawthornské ulici. K Henryho domu. Bydlí přímo za Ally, šikmo naproti zahradě Appelbaumové. Z místa, kde stojím, vidím jen okna v patře.

Zajímalo by mě, jestli je tam.

Jestli je tam Jake.

Zavrtím hlavou. Co tu dělám? Myslím si snad, že se najednou zjeví duch Appelbaumové a dá mi odpovědi na všechny otázky, které se mi honí hlavou?

Samozřejmě že ne.

Místo toho vidím jen přerostlé živé ploty a neuspořádaný plevel tam, kde kdysi kvetly její krásně upravené růžové keře. Když v mrazáku v garáži našli její tělo, pod mrtvolně ledovýma rukama měla zastrčenou růži z jednoho z těch keřů, což byl detail, který mi na tom případu od začátku připadal obzvlášť děsivý. Ústa se mi naplní slinami a já se odvrátím. Dlažební kostky jsou prorostlé trávou, do zahradního nábytku se pustil mech a z hnědého dřeva udělal zeleno-žlutou hmotu.

Zajímalo by mě, jak to vypadá uvnitř domu. Jestli tam ještě zůstaly nějaké její šaty, knihy, fotografie, papíry a kosmetika a leží tam nedotčené už dva roky.

Zachvěju se. Začíná mi tady z toho běhat mráz po zádech.

Najednou někde křupne větev a moje srdce poskočí.

Co to bylo?

Koutkem oka zahlédnu něco v pohybu. Něco rychlého.

Otočím se k přední části pozemku. Směřem k ulici. K mému domu. Skoro se rozběhnu, ale přinutím se zachovat klid. Nejspíš jen nějaké zvíře. Musím přestat být takový srab.

Otočím se zpět k malému lesíku za domem Appelbaumové. Není to velký pozemek, možná tisíc metrů čtverečních, ale když se stavěla zbylá část čtvrti, z nějakého důvodu zůstal nezastavěný. Ally, Henry a já jsme tam trávili celé léto a v noci mezi stromy hráli strašidelnou schovku. Teď jsou jejich větve holé a proti modročerné noci tvoří tmavé siluety. Vypadají jako ruce natahující se k nebi, zoufale toužící po záchraně.

„Haló?“ zavolám. „Je tam někdo?“

Další hlasité praskání a na pažích mi naskočí husí kůže.

Na druhou stranu...

Chystám se vzít nohy na ramena, když mě zastaví hlas.

„Grace?“

HENRY

7. ŘÍJNA

Grace Tophamová na mě zírá, modré oči rozšířené strachem, zkamenělá hrůzou.

Sakra. Nechtěl jsem ji vyděsit.

„Ahoj,“ řeknu. Druhé slovo, které jsem jí během posledního víc než roku řekl. Zní to tak hloupě, když bych jí toho chtěl říct spoustu dalšího.

Od včerejška, co jsme se vrátili z vězení, Jake skoro nevyšel ze svého pokoje. Máma je napjatá jako struna. Náš právník Greg Kakova jí pořád opakuje, ať je trpělivá. Říká, že nemůžeme očekávat, že Jake bude hned stejný jako předtím. Ale předtím byl mrzutý, uzavřený, v jednom kuse hulil trávu. Hádal se s tátou. Nejsem si jistý, jestli chci, aby byl stejný.

„Henry?“ Grace zní zmateně, a právem. Asi se diví, proč se potuluju za domem Appelbaumové. Určitě to nevypadá dobře. Ale na druhou stranu – ona je tady taky.

„Jo. Ahoj.“ Zašklebím se, když mi to slovo podruhé vyklouzne z úst. Vrazím ruce do kapes mikiny. „Promiň. Jen jsem se tady vzadu –“ hledám důvod, který není úplně